

GLENN COOPER

SEMNLUL CRUCII

Sunt deosebit de interesat de semnificatia parolii "semnul crucii" si de faptul ca aceasta parolă este cunoscută de toată lumea. Într-un timp, în jurul anului 1900, se vorbea despre "semnul crucii" în moduri diferite și uneori în moduri diferite. Dar, în prezent, este cunoscută de toată lumea. Aceasta este o parolă care este cunoscută de toată lumea. Aceasta este o parolă care este cunoscută de toată lumea.

Într-un timp, în jurul anului 1900, se vorbea despre "semnul crucii" în moduri diferite și uneori în moduri diferite. Dar, în prezent, este cunoscută de toată lumea. Aceasta este o parolă care este cunoscută de toată lumea. Aceasta este o parolă care este cunoscută de toată lumea.

Semnul crucii / Glenn Cooper ; trad. din lb. engleză: Lingua Connexion.

- București : RAO Distribuție, 2020

ISBN 978-606-006-397-1

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

GLENN COOPER
Sign of the Cross
Copyright © 2018 by Lascaux Media LLC.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2019
Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-397-1

UNU

Provincia romană Siria, Palestina, 327

Soarele necruțător al Ierusalimului pârjolise pământul și îl făcuse tare ca piatra. În ciuda căldurii din timpul zilei, muncitorii, cu busturile goale și înarmați cu târnăcoape grele, nu îndrăzneau să rupă ritmul muncii. Doamna se afla prin apropiere, urmărindu-le fiecare mișcare, ascultând sunetele muzicale ale fierului care lovea pământul întărit.

Ea ședea, la umbra cortului, pe un morman de pietriș aplatizat și supraveghea săpăturile. Soldați romani încruntați stăteau de pază la fiecare colț al țarcului deschis. Acești bărbați și camarazii lor, care înconjuraseră locul, nu erau legionari obișnuiți, ci o cohortă de centurioni de elită, aleși chiar de împărat. Nu existau amenințări specifice la adresa doamnei și nici măcar o atmosferă amenințătoare în general. De fapt, cei mai mulți oameni din Ierusalim îi susțineau activitățile și îi apreciau generozitatea față de cei săraci. Dar nu trebuia să lase loc de greșală. Un singur nemulțumit cu o prăștie ar fi putut să producă un dezastru. Aceasta era mama împăratului, o împărăteasă puternică.

Flavia Iulia Elena Augusta.

Femeia de rând care devenise consoarta unui împărat, Constantinus Chlorus, și care dăduse naștere altuia, și mai important, pe care istoria va ajunge să-l cunoască drept Constantin cel

Mare. Bărbatul care sfidase secole de tradiție romană, măturase zeei și se convertise la creștinism.

Dacă el măturase zeei, atunci Elena fusese mătura.

Atât de îndrăgostită era de această nouă religie creștină încât, la vârsta de aproape optzeci de ani – când cele mai multe femei de viță nobilă, complet senilizate, erau purtate dintr-o cameră într-alta, prin confortabilele vile romane – sprintena Elena făcea pelerinaje în locuri îndepărtate, în căutarea relicvelor lui Iisus.

Ajunsa în orașul sfânt Ierusalim, împreună cu suita sa, uimise oamenii de rând umblând printre ei, în piețe și biserici, întrebând ce știau de la strămoșii lor despre locul în care se află mormântul lui Iisus și despre Golgota: locul în care fusese răstignit. Istoria transmisă oral era puternică. Trei sute de ani într-o țară atât de veche și de plină de legende nu însemnau decât un grăunte de timp. Acum, la doi ani de la începere, expediția se apropia de final, iar succesul Elenei era uluitor. Construisese biserici în locul din Betleem unde credea că se născuse Iisus și pe Muntele Măslinilor, locul înălțării sale. Dar aceste descoperiri nu erau decât fleacuri în comparație cu imensa misiune de pe Golgota: zona cel mai des menționată de către localnici ca fiind locul înmormântării lui Iisus. Cu două sute de ani în urmă, împăratul Hadrian începuse reconstrucția Ierusalimului, în urma revoltelor violente și distrugătoare ale evreilor. Pe Golgota, el acoperise terenul cu pământ și ridicase un mare templu închinat lui Venus, și Elenei îi revenise sarcina să distrugă clădirea, piatră cu piatră.

Veneratul episcop Macarie al Ierusalimului era tovarășul de nedespărțit al Elenei, sfătuitoarea spirituală, și el fusese cel care alesese locul pentru săpături, odată ce zona fusese eliberată. O echipă de bărbați cu târnăcoape și lopeți (cea mai mare parte siriieni și greci), conduși de un supraveghetor, un sirian impunător

numit Safar, descoperise curând un mormânt vechi, tăiat în piatră în stil evreiesc. Safar îl ajutase pe Macarie să coboare pe o scară în groapa excavată și, când bătrânul episcop revenise alături de Elena, proclamase, în lacrimi, că acesta era adevăratul mormânt al Mântuitorului. După câteva săptămâni, undeva în apropiere, săpătorii descoperiseră trei perechi de bârne de lemn, descompuse și pietrificate. După ce fuseseră scoase din groapă și așezate pentru ca Elena să le cerceteze, ea și Macarie declaraseră cu bucurie că acestea erau crucile lui Hristos și ale celor doi hoți. Dar care dintre ele fusese a lui Hristos?

Macarie propuse o soluție pentru această problemă supărătoare.

Bucăți din cele trei cruci fuseseră duse lângă o femeie bolnavă, care era pe moarte din cauza unor tumori în stomac. La început, una dintre bucățile de lemn fusese așezată în mâna ei. Nu se întâmplase nimic. Nici cea de a doua bucată nu avusese vreun efect. Dar a treia bucată fusese miraculoasă. În timp ce strângea așchia de lemn, pielea femeii își schimbase culoarea din galben în roz, iar umflătura din burtă se retrăsese. Ea se ridicase, pentru prima oară după multă vreme, și zâmbise.

Găsiseră Sfânta Cruce.

Elena mai avea o singură misiune înainte să-și ia relicvele și să pornească înapoi spre Roma. Ea îi trimise pe săpători înapoi în groapă să găsească și cuiele răstignirii.

– Ar trebui să fie trei, sau patru? îl întrebă ea pe Macarie.

Episcopul se așeză alături de ea în cort.

– Nu știu, doamna mea. Unii călăi preferau să bată cuie separate pentru fiecare gleznă. Alții înfingeau un singur cui în ambele glezne.

– Aș vrea să se grăbească, spuse ea. Sunt femeie bătrână.

Respect pentru oamenii și arti

Episcopul răsă îndatoritor. O auzise spunând lucrul acesta de nenumărate ori.

Jos în groapă, ascuns vederii lor, Safar își supraveghea oame-nii cum îndepărtau pământul de sub locul în care găsiseră Sfânta Cruce. Ochii săi ageri observară ceva. Îl împinse într-o parte pe cel mai apropiat muncitor și continuă să sape cu târnăcopul lui. În timp ce săpa, așezat în genunchi, dezveli un cui mare, înnegrit de rugină. Era lung cât palma unui om, cu secțiune pătrată și capul turtit, intact. Era pe punctul să-l tragă afară când privirea i se opri asupra unui alt punct negru, în apropiere, și, curând, descoperi un al doilea cui, ceva mai scurt, cu vârful rupt. Apoi un bărbat aflat la câțiva pași depărtare îl strigă în siriană. Găsise încă un cui și, în timp ce Safar săpa în jurul lui, observă încă ceva negru. În curând, descoperiră patru cuie. Ultimului dintre ele îi lipsea jumătate din cap, aparent smuls când fusese bătut sau când fusese scos din cruce.

– Doamna va fi mulțumită, nu-i așa? îl întreabă lucrătorul pe Safar.

– Sunt convins că va fi foarte mulțumită, spuse Safar și ridică privirea către cerul palid. Treaba ei s-a încheiat. Acum ne va părăsi.

– Ne va da niște monede? întreabă lucrătorul.

– O să-mi dea mie o pungă cu bani și, dacă îți ții gura închisă, o să primești o mare parte din ei.

– Să-mi țin gura închisă despre ce?

– Ea va primi doar trei cuie.

– Și al patrulea?

– Acela este al meu, spuse el și arată către ultimul găsit, cel cu capătul rupt. Am îndurat destule lucrând sub comanda unei femei. *

– E împărăteasă.

– Dar tot femeie e. Aceasta e răsplata mea pentru umilință. În afară de asta, este rupt și ne va acuza pe noi că am produs paguba. Eu o să vând relicva. Dacă vorbești, o să mori sărac.

Safar răscoli cu târnăcopul pământul din jurul celui de al patrulea cui până când reuși să-l tragă afară. Îl strânse cu lăcomie între degete, pentru a-i simți consistența, dar deschise pumnul rapid. Simțise niște furnicături în încheietura mâinii, o căldură ușor neplăcută, și băgă rapid cuiul în buzunarul din față al robei sale.

Celălalt lucrător ieși din groapă și alergă spre cortul Elenei.

– Safar a găsit cuiele, maiestate, declară el.

Fața ridată a Elenei se luminează la auzul acestei vești.

– Câte? întreabă ea, în timp ce Safar se apropia. Trei sau patru? Safar rânji, arătându-și strungăreața.

– Trei, maiestate. Doar trei.

DOI

Asuncion, Paraguay, 1955

Era un băiat sensibil, de unsprezece ani, înclinat să tresară atunci când tatăl său se înfuria, ceea ce îl făcea pe acesta să se enerveze și mai tare.

– Fii bărbat, la naiba! Nu te smiorcăi!

Tatăl lui era ca un vulcan. Când presiunea din interiorul lui depășea limita, erupea. Otto Schneider era un om atât de singuratic, încât nu exista altcineva pe care să se descarce în afară de fiul și soția sa. Dar, pentru fiecare zece dați când îl amenința pe tânărul Lambret pentru vreo abatere reală sau imaginară, îl pocnea o singură dată. Această proporție de unu la zece era atât de nefiresc de precisă, încât tânărul Lambret știa exact când îi venea rândul pentru vânăta și se pregătea pentru asta. Mama lui nu putea suporta pedeapsa corporală, așa că, atunci când devenea iminentă, fugea din cameră, înlăcrimată, și revenea când se termina, ca să-i ofere sărutări și o bucată de prăjitură. Și atunci când ea devenea ținta unei mâini prea grele sau mai rău, fiul îi copia bunătatea și îi aducea dulciuri mamei sale.

– Îl urăsc!

– Nu vrea să fie rău, Lambret. Trebuie să-l iubești. Se află sub o presiune teribilă. A fost general, un om important. Acum, este, ei bine, este tatăl tău. Trebuie să înțelegem.

Băiatul nu era înscris la școală. Tatăl său refuzase să-l lase să învețe spaniolă, pe care el o considera o limbă decăzută și cu cât mai puțini oameni știau că familia din casa modestă era germană, cu atât era mai bine. În țara lor, mama lui fusese profesoară de limbi străine și ea era cea care trata cu lumea aflată dincolo de poarta grădinii. Ea îl pregătea acasă pe Lambret, șase zile pe săptămână, câte cinci ore în fiecare zi și, uneori, chiar mai mult dacă tatăl lui considera că este prea puțin. Pe lângă literatură și cultură germană, băiatul avea constant ore de latină și greacă. Istoria era singurul subiect de care Otto era interesat. Încercările și suferințele rasei ariene erau deosebit de importante pentru el. Băiatul trebuia să afle adevărul, nu propaganda și rahaturile sioniste. Băiatul se născuse la Berlin, la sfârșitul lui 1944, când războiul mergea din rău în mai rău. Otto îl botezase Lambret, ceea ce, în germana veche, însemna „lumina pământului“, un gest mult prea optimist având în vedere cufundarea în întuneric a Germaniei. Încuiată în biroul tatălui său se afla o fotografie a lui Himmler care îl săruta pe micuțul Lambret pe obraz.

Biroul era sursa unei fascinații nemărginite. De-a lungul anilor petrecuți în casă, băiatul își văzuse tatăl descuind sertarele biroului pentru a admira tot felul de artefacte minunate. Când îl întrebase despre ele, fusese întotdeauna refuzat cu furie, până în momentul în care tatăl lui îi spusese, în sfârșit, că, într-o zi, toate comorile din birou vor fi ale lui.

– Când?

– Când voi fi mort.

– Când va fi asta?

– Destul de curând, dacă nemernicii vor reuși.

Lambret nu știa cine erau acești nemernici, dar se baza, în tăcere, pe ei.

În ultima vreme, când tatăl lui își făcea somnul de după-amiază, iar mama lui pregătea cina, băiatul ceda curiozității și făcea incursiuni prin cameră pentru a căuta cheia sertarului. Era o cameră mare, cu multe posibile ascunzători. Erau sute de cărți, scrumiere, suporturi de pipe, halbe de bere decorative sau cu însemnele regimentului și o grămadă de nimicuri. Exista și posibilitatea ca tatăl său să țină cheia la el. Dar Lambret nu se descuraja. Nu petrecea mai mult de cinci minute în fiecare zi în căutările lui pe furis. Dacă ar fi fost descoperit cotrobăind prin camera interzisă, consecințele ar fi fost dezastruoase.

Lambret încercă din nou. Privind des spre pendula de pe șemineul din birou, ca să nu piardă noțiunea timpului, băiatul se uită dedesubtul și în interiorul fiecărei halbe de bere, deși mai făcuse asta și înainte. Un câine din vecini începu să latre. Pendula bătu o dată la și jumătate. Îi trecu prin minte că nu cercetase niciodată ceasul. Trase un scaun, se cățăra pe el, ridică ceasul acoperit cu o cupolă de sticlă și îl așeză pe birou. Pe postamentul de aramă scria ceva: o inscripție onorifică pentru tatăl lui din partea regimentului și o zvastică incrustată cu rubine mici. Ridică ceasul și se uită sub el. Acolo, prinsă cu o curelușă de piele, se afla cheia mult dorită.

Căinele lătră din nou.

Tremurând, băiatul luă cheia și o introduse în gaura de la sertarul de sus. O întoarse și auzi un sunet plăcut în timp ce sertarele laterale se deschiseră. În depărtare, o auzi pe mama lui așezând o oală grea pe aragaz. Mai avea doar jumătate din timpul de explorare. Se duse direct la sertarul cel mai de jos, din dreapta. Acela din care îl văzuse pe tatăl său cum scosese, cu mult timp în urmă, un artefact care-i înfierbântase imaginația până în ziua de astăzi. Înăuntru se afla un singur obiect, învelit în catifea verde.

Era greu.

Se așeză pe scaunul tatălui său, îl așeză pe birou și îl dezveli încet.

Era exact așa cum și-l amintea.

Sulița avea șazezeci de centimetri lungime, de la vârful ascuțit până la înmănușare, iar partea cea mai lată măsoara cinci centimetri. Oțelul era întunecat, aproape negru. Băiatul era fascinat de greutatea și de ornamentele lui. O folie subțire de aur bătut, atât de strălucitoare încât îi lua ochii, era înfășurată în jurul secțiunii mediane a lamei. Deasupra foi de aur, o țepușă neagră, subțire, era prinsă într-o gaură făcută în oțel, cu patru spirale separate de fire subțiri de argint, bine strânse. Sulița părea să fie întruchiparea puterii fizice și, când băiatul o luă în mâinile lui micuțe, aproape că-i putu simți puterea distructivă.

– Ce faci acolo?

Lambret aproape că scăpă arma.

Tatăl lui stătea în ușă, cu picioarele goale.

– Îmi pare rău, se bălbâi băiatul.

– Știi că urmează fii aspru pedepsit, nu-i așa?

Lambret știa că îl aștepta o bătaie și avea să fie una foarte rea. Dar ceva nu se potrivea. Tatăl lui era mult prea calm pentru aceste împrejurări și asta îl tulbură și mai tare pe băiat.

Avea gura atât de uscată, încât abia dacă putea articula cuvintele.

– Știu.

– Am auzit căinele lătrând, spuse tatăl lui, absent, pășind în cameră.

Pentru o clipă, Lambret se gândi să se apere cu obiectul pe care-l ținea în mâini.

– Știi ce este asta?

– O suliță?

Respect O lance, de fapt. Vârful unei lănci romane. Este o replică.

Știi ce înseamnă asta?

– Că nu este adevărată?

– Este destul de adevărată. Înseamnă că nu este originală, dar este destul de specială. Este o replică după Lancea lui Longinus, pe care unii o numesc și Lancea Destinului. Ai auzit vreodată de ea?

Băiatul clătină din cap.

– Longinus a fost soldatul roman care și-a folosit lancea ca să-l ucidă pe Iisus, când se afla pe cruce. Creștinii spun că lan- cea este sfântă.

– Și este?

– Nu știi asta, dar are anumite puteri. Cea adevărată, adică.

Lambret se simți încurajat de fluiditatea conversației. De obicei, pedeapsa era precedată de câteva serii scurte de strigăte și înjurături.

– De unde o ai?

– Mi-a fost dată, în ultimele zile ale războiului, de către Heinrich Himmler, personal. Știi cine a fost el, nu-i așa?

– Da.

– Himmler avea adevărata Lance Sfântă, dar era prea valo- roasă ca să o țină la vedere, așa că a comandat această replică la un faimos făuritor de săbii japonez, care a venit în Germania toc- mai de la Kyoto. La sfârșitul războiului, Himmler mi-a dat-o mie, pentru serviciile aduse Reichului. A fost un moment înălțător.

– Unde se află cea adevărată?

– A, vom avea această discuție atunci când vei fi mult mai mare. Am mari speranțe pentru tine, Lambret. Sper că te vei ridica la înălțimea numelui tău și vei readuce lumina și spe- ranța în sărmana noastră patrie. Cred că este destinul tău ca într-o zi să găsești...

Din bucătărie se auzi un țipăt scurt. Auzind-o pe mama lui plângând, băiatul scăpă vârful sulitei pe covor.

Otto Schneider alergă la fereastra biroului și dădu perdelele la o parte. Pe trotuar aștepta un sedan negru.

Lambret auzi pași grei care tropăiau pe hol.

Tatăl lui scui pă cuvintele.

– Porci israelieni. În sfârșit, s-a întâmplat, zise el, străbătând distanța de la fereastră până la birou din doi pași. Deschise sertas- rul din centru și luă un pistol mic și negru, același model de Walther pe care îl folosisese și Hitler pentru el însuși. Lambret îl văzu cum își ridică pistolul la tâmplă.

– Tată?

– Nu te uita în altă parte! strigă tatăl său. Nu vreau să pri- vești în altă parte! Asta o să te transforme în bărbat!

Ușa biroului se trânti de perete și cineva strigă: „Nu!”

Lambret făcu așa cum i se spusese și îl văzu pe tatăl său zbu- rându-și creierii.